

Editorial Eneida

EDITORIAL ENEIDA

ARA DO MAR. Poesía a Fisterra

ARA DO MAR
POESÍA A FISTERRA

22,00 €

ALEXANDRA NARIEGA (COMPA)
SERGIO SASTRONGUI
ENEIDA

Chegar a Fisterra; a fin do mundo; o Naron Akrotaron de Strabon; o Promontorium Celticum de Plinio; procurar a senda do Arasolis; de san Guillerme a luz e as Pedras Santas; a tumba da Orcavella ao pé do Facho; e a Cova do Encanto en Mar de Fara; Duiro; Castromián; Hermedesuxo; o xemido da lenda nunha bodega.

Arribar a Fisterra; ao Mar da fin da Terra; ao Mar Maior que cantan os poetas; o remo armar; vogar; drizar a vela; atalingar anzois; largar as nasas; halar a compaña os tres Á tira; mais tamén o mar femia; o mar da vida; sempre anoando as crinas de cabalo; a sedela do amor que mata a fame; e; ao son do corno; guiar aos mariñeiros na perpetua incerteza do borraxo; e os pés descalzos; irtos do salitre e o mulido Á cabeza irremediabilmente cargando a dor do loito e da pureza.

Andar cara Á Fisterra; ese Camiño coas pegadas do Apóstolo Santiago e o Santo Cristo da dourada barba; que dá a Praia da Area e ao Centulo; derrota que forxou Erich Lassota; Martín Sarmiento; Ilsung, Borrow; Laffi; ...peregrinos de sal e de fatiga. Neste abismo atopáronse a si mesmos; derradeiro crepúsculo das almas.

Cancioneiro do Camiño

Á

[Llegada a Fisterra; El fin del mundo; o Naron Akrotaron de Strabo; el Plontium Promontorium Celticum; es buscar el camino de los Arasolis; de

San Guillermo la luz y las Piedras Sagradas; la tumba de la Orcavella al pie de la Antorcha; y la Cova do Encanto en Mar de Fã³ra; Duio; Castromiã±ã;n; Hermedesuxo; el gemido de la leyenda en una lã;grima. Llegada a Fisterra; al Mar del fin de la Tierra; al Mar Mayor que cantan los poetas; es el remo para armar; Vogar; enderezar la vela; anzuelos atalingar; suelta las trampas; tire de la compasiã³n los tres a la tira; pero tambiã³n el mar femenino; el mar de la vida; siempre atando las crines de caballo; la silla del amor que mata el hambre; mi; al sonido del cuerno; guiar a los marineros en la perpetua incertidumbre de la embriaguez; y pies descalzos; irtos del salitre y la mula a la cabeza llevando irremediabilmente la pena del luto y la pureza. Camine hacia Fisterra; aquel Camino con las huellas del Apã³stol Santiago y el Santã-simo Cristo de la barba de oro; que da a la Playa de Arena y al Centulo; derrota fraguada por Erich Lassota; Martã-n Sarmiento; Ilsung, prã³stamo; Lafi; ... peregrinos de la sal y el cansancio. En este abismo se encontraron; ã³ltimo crepã³sculo de las almas.]

Â

Â

Â

Â

Eis aquã-, quase cume da cabeã³sa

De Europa toda, o Reino Lusitano,

Onde a Terra se acaba e o Mar comeã³sa,

E onde Febo repousa no Oceano.

Os Lusã-adas Â

Â

EPã•LOGO E SALUTACIã“N ã“ CAPITã•N

Que formidable viaxe acabo de facer, coa alma deitada xunta o Faro do Fin do Mundo, aã-nda que o corpo estea mãjis de cen millas terra adentro! Aquã- no medio das carballeiras de Romeã;n, onde as chairas de Lugo empezan a facerse montaã±a, lembro os anos aã-nda mozos pasados xunta o mar de Occidente, lembro as inmensas vagas que percorren os graos do mundo e veã±en morrer aquã-, contra a poderosa rocha que ã© coma a nosa proa diante da inmensidade. E lembro o sol, e a reverencia que lle fan as augas calmas de certos solpores de verã;n. Cousas mã³biles que se renovan cada intre e nunca son exactamente iguais, pero que teã±en mãjis eternidade cãjs obras humanas mãjis antigas, cãjs mãjis vellas paisaxes que formamos a pã³r de queimas e labranzas, a pã³r de cortas e de plantaciã³ns, a pã³r de destruciã³ns e construciã³ns.

Fisterra nosa, na que todas se espellan. Velaquã- unha multitude de poetas de toda pelaxe e condiciã³n, e todos apampados onde as terras acaban e os mares encomezan. Camãpes e Longfellow andan ã³ mar con Chus Pato e Xavier Rodrã-guez Barrio. Que gusto andar con

eles nesta tripulación de solos.

Beizán capitán, este Alexandre Nerium que andou por todos os peiraos na longuíssima busca de tantas mulleres e tantos mariños. De Quilmes a Brest, de Fisterra a Capetán, de Nantucket a Cabo de Fornos, de Lisboa a Goa, polas brumas de todos os cais e entre os fumes de todas as tabernas, este poeta fisterrés foi enrolando grandes e pequenos e encheu este barco de estar antano (e hogano e amañá) que coma unha inmensa reverencia a sol da súa Fisterra, que a nosa Fisterra.

Ô O Captain! my Captain! our fearful trip is done... Pero tamén sabemos, meu capitán Alexandre, que o mar é diferente á vida humana, e que as vagas van seguir rompendo case eternamente a pé do noso promontorio: la mer, la mer, toujours recommencé.

Ô Dar-o Xohán Cabana

Ô

Ô

Ô

Ô

Ô

Ô

[Información](#)

Opiniones de los usuarios: No hay opiniones para este producto.

Por favor, regístrate para escribir una opinión.